

2. Er artikel 4, stk. 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29 EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsområdet til hinder for, at en medlemsstat bibeholder international konsumtion i lovgivningen?

Spørgsmål 2 stilles med henblik på at afklare, om en medlemsstat, der ønsker at vægte hensynet til ytringsfriheden og borgernes adgang til kulturprodukterne højere end ønsket om at beskytte de nationale rettighedshavere mod konkurrence, kan fravige artikel 4, stk. 2.

(¹) EFT L 167 af 22.6.2001, s. 10.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 2. november 2004 af Tribunale di Viterbo i sagen straffesagen mod D'antonio Antonella

(Sag C-480/04)

(2005/C 31/15)

(Processprog: italiensk)

Ved kendelse afsagt den 2. november 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 17. november 2004, har Tribunale di Viterbo i sagen straffesagen mod D'Antonio Antonella forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»Er artikel 4, 1 og artikel 4a i den italienske lov nr. 401/89 med senere ændringer, som nu alene forbeholder italienske bevillingshavere i offentlig tjeneste og ikke også udenlandske bookmakere den virksomhed, som straffesagen drejer sig om, forenelig med EF-traktatens artikel 31, 86 - 43 og 49?« (¹)

(¹) Skal formentlig læses art. 31 EF, art. 43 EF, art. 49 EF og art. 81 EF til art. 86 EF.

Sag anlagt den 23. november 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige

(Sag C-484/04)

(2005/C 31/16)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. november 2004 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gérard Rozet og Nicola Yerrell, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 1, i Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (¹) og artikel 249 EF, idet det har anvendt undtagelsen på arbejdstagere med en arbejdstid, som delvis ikke måles eller fastsættes på forhånd, eller som arbejdstagerne selv kan fastsætte, og idet det har undladt at træffe passende foranstaltninger med henblik på gennemførelsen af retten til daglige og ugentlige hvileperioder.
2. Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Anvendelse af undtagelsen i artikel 17, stk. 1

Direktivets artikel 17, stk. 1, fastsætter medlemsstaternes mulighed for at fravige visse af direktivets bestemmelser, når arbejdstidens længde som følge af særlige træk ved det udførte arbejde ikke måles eller fastsættes på forhånd, eller når arbejdstagerne selv kan fastsætte den.

Det Forenede Kongerige gennemførte direktivet i national ret ved Working Time Regulations 1998 (SI 1998/1833) («the 1998 Regulations»). Disse Regulations omfattede oprindeligt i regulation 20 en undtagelse til bestemmelserne om maksimal ugentlig arbejdstid, natarbejdets varighed, daglige og ugentlige hvileperioder, som i det væsentlige var en gentagelse af direktivets artikel 17, stk. 1.

Med regulation 4 i Working Time Regulations 1999 (SI 1999/3372) blev der imidlertid indsat et nyt afsnit i regulation 20 i 1998 Regulations med følgende ordlyd:

»2. For så vidt som en del af en arbejdstagers arbejdstid måles eller fastsættes på forhånd, eller ikke kan fastsættes af arbejdstageren selv, men de særlige træk ved arbejdet er af en sådan art, at arbejdstageren – uden at arbejdsgiveren har pålagt ham det – også kan udføre arbejde, hvis længde ikke måles eller fastsættes på forhånd, eller kan fastsættes af arbejdstageren selv, finder regulation 4, stk. 1 og 2, og regulation 6, stk. 1, 2 og 7, kun anvendelse på den del af hans arbejde, som måles eller fastsættes på forhånd, eller ikke kan fastsættes af arbejdstageren selv.«

(Regulations 4 og 6 regulerer henholdsvis maksimal ugentlig arbejdstid og natarbejds længde).

Med denne ændring tilføjes endnu en undtagelse i tilfælde, hvor arbejdstagerens arbejdstid måles delvis, eller fastsættes på forhånd, eller kan fastsættes af arbejdstageren selv, og delvis ikke. I sådanne tilfælde finder bestemmelserne vedrørende ugentlig arbejdstid og natarbejde kun anvendelse i forhold til den del af arbejdstagerens arbejde, som måles eller fastsættes på forhånd, eller ikke kan fastsættes af arbejdstageren selv.

Efter Kommissionens opfattelse overskrider regulation 20, stk. 2, grænsen for det, der er tilladt i henhold til undtagelsen i artikel 17, stk. 1, som kun finder anvendelse på arbejdstagere, hvis arbejdstid som helhed ikke måles eller fastsættes på forhånd, eller kan fastsættes af arbejdstagerne selv.

Gennemførelse af bestemmelserne vedrørende arbejdstageres hvileperioder

Direktivets artikel 3 og 5 fastsætter den daglige og ugentlige minimumshvileperiode for alle arbejdstagere. De tilsvarende bestemmelser i Det Forenede Kongeriges nationale lovgivning findes i regulations 10 og 11 i 1998 Regulations. I de officielle retningslinjer, som Department of Trade and Industry har udstedt vedrørende gennemførelsen af 1998 Regulations, anføres det i section 5 (med overskriften »Time off«), at:

»Arbejdsgivere skal sikre, at arbejdstagere kan holde pause, men de er ikke forpligtet til at sikre, at de faktisk holder deres pause«.

Arbejdsgivere informeres med andre ord om, at de ikke er forpligtet til at sikre, at arbejdstagere faktisk iagttager og får gavn af de hvileperioder, som de har krav på, men blot, at der ikke er nogen hindring for den arbejdstager, der ønsker at gøre dette.

Efter Kommissionens opfattelse støtter og fremmer retningslinjerne således en praksis, der er i strid med direktivets krav.

(¹) EFT L 307 af 13.12.1993, s. 18.

Sag anlagt den 25. november 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-485/04)

(2005/C 31/17)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. november 2004 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Valero Jordana og D. Recchia, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/17/EF (¹) af 3. marts 2003 om ændring af direktiv 98/70/EF (²) om kvaliteten af benzin og dieselolie, da den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 30. juni 2003.

(¹) EUT L 76 af 22.3.2003, s. 10.

(²) EFT L 350 af 28.12.1998, s. 58.